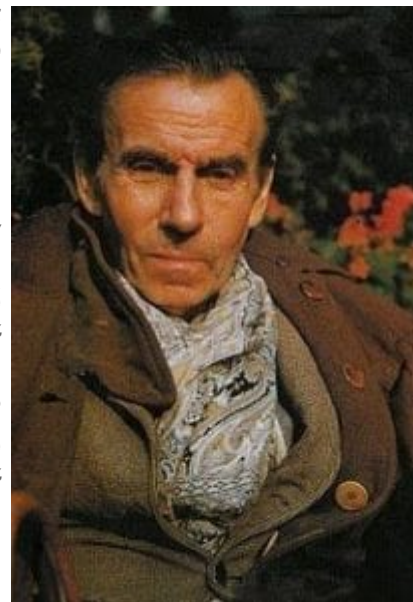

U příležitosti vydání stejnojmenné knížky Anny Kareninové připomínáme Céline ukázkou ze Školy mrtvol, která sice u nás vyšla již v roce 1939 péčí nakladatelství František Strnad (edice Meteor), ovšem, jak autorka po srovnání konstatuje, tento překlad „není úplný a vynechává četné nepohodlné pasáže“. Naštěstí Jaroslav Zaorálek, kongeniální překladatel Cesty do hlubin noci a Smrti na úvěr, ještě o něco dříve připravil pro nakladatelství Borový, v jehož Knihovně nové Evropy Célinovy romány vycházely, dvacet sedm stran obvyklé „ochutnávky“! A z tohoto „nesrovnatelně lepšího“ převodu, který dle Kareninové uchoval mistrovi (sebe)ironii – byť je i „poněkud lidovější než proletářsky městský Céline“ a dokonce se snaží otupit ostří jeho „řešení“ – pak v Peroutkově Přítomnosti z 29. prosince 1938 rozsáhle cituje někdejší zaměstnanec z Borového propagace Zdeněk Richter: aby se, jak sám píše, „s tímto zjevem, jehož věhlas v Československu pomáhal šířit, pokusil vyrovnat – a smířit“...

„Ale poslyšte, Ferdinande, kdy už jednou necháte tohoto holedbavého, strojeného tónu? Těch stylových úskočností, vypočítaných jenom na efekt? Kam si to šinete takhle od rohu k rohu? To se jakživ nedostanete k věci o vážných věcech! Zkraťte trochu to své camrání! Mluvte věcně! Co vlastně chcete?

Co chci? Chci, aby se udělal spolek s Německem, a to ihned, a nikoli nějaký společek neduživý, který by byl každému jenom pro smích, nikoli jenom společek dočasný, jenom tak na oko, z nouze ctnost! Kdepak! Nic takového!... Spolek opravdový, pevný, kolosální, z pevného zdiva! Na život a na smrt! Mluvím přece jasně!

Ani mě nenapadá zatajovat své city, své záliby. Jsem přesvědčen, že bez takového spolku s Německem zařveme, jsme ztraceni, že je to jediné možné řešení. Jsme, oni i my, národové chudí, chudí surovinami, bohatí jenom chutí do pranice. Jak tak stojíme proti sobě nepřátelsky, jenom se navzájem vraždíme. Dokud budeme nesjednoceni a nepřátelští, dotud budeme ubohými otroky těch prevítů, těch zednářských provokatérů, vojáky židů, jatečným dobytčím židů. Kdežto spojíme-li se, budeme spolu ovládat Evropu. To jistě stojí za pokus. Židáci z nás dostanou takový špundus, že prásknou do bot. Ani nebude třeba mazat je, postačí sirka, zapálená pod jejich šlapami. ...a ráno se probudíme jako z tísnivého snu: budou v trapu! ... Navěky!

Londýn z toho bude také namydlený, že mu bude horko! Udělat by se to dalo okamžitě. Všechny ty nenávisti mezi námi a Prušáky, to všecko je umělé, to všecko zosnovaly, to všecko rozdmýchávají, uměle udržují, prohlubují mezinárodní smlouvy a zednáři, noviny a rádio v židovských službách. To se dá vyřídit do 48 hodiny. To není nic nenapravitelného.

Lidem je k životu třeba nějakých těch nenávistí, to je pravda. To je nezbytné, to je samozřejmé, mají to tak v povaze. Ale ať tedy nenávidí židy, nikoli Němce. To potom by to byla nenávist normální, spásonosná, obranná, prozíravá, podobná nenávisti nebo vzteku na nějakou zhoubnou epidemii, na nějaký mor, na krysy roznášející nákazu. To potom by měla nějaký smysl.

Ale nenávist k Němcům je nenávist proti přírodě. Je to zvrácenost. Je to náš jed, a to jed prudký, zabíjející. A je nám vstřikován denně, v dávkách čím dále tragičtějších.

Francie je latinská jenom náhodou, jenom tak po straně, jakoby omylem. Ve skutečnosti je keltská, ze tří čtvrtin germánská. Latinismus, to je už docela blízko Řecka. A Řecko, to je už Orient. Orient je kolébka zednářstva a zednářstvo, to je už židovstvo. A žid, to je už negerština. Amen.

Ponegerštění bělochů latinskou kšeftařskou výmluvností, zednářským špinavým míšením druhů. Francie je arijská, nikoli židovská, nikoli negerská. Pevnou částí Francie, tou nežvanivou, bývala vždycky její část keltská a germánská. Ta část, která se dává zabíjet, která vytváří nové hodnoty, která pracuje a platí, je keltská a germánská.

Deset severních departementů platí právě tolik daní jako celá ostatní Francie dohromady. Bretonští střelci měli u Dixmunde v jediném dni stejný počet mrtvých (1380) jako francouzští židé za celou válku.

Ve Francii má hlavní slovo a poroučí její část nekeltská. Ta dává zemi ministry, její hlavouny, její křiklavé kongresisty. To je ta zbředěná část republiky, ta jihozemská, profitérská, čilounská, politická, výřečná, dutá.

Není ani jediná hluboká, nenapravitelná nenávist mezi Francouzi a Němci. Jsou jenom trvalé, houževnaté machinace židovsko-britské, ze všech sil se přičiňující, aby se Evropa nesloučila v jeden blok, v jednotný francouzsko-německý kus světa jako před rokem 843. Celá genialita židovské Anglie záleží v tom, že nás vede z konfliktu do konfliktu, z jednoho masakru do druhého, do samých krvavých reží, z nichž vycházíme, Francouzi i Němci vždycky děsně zřízení, důkladně vykrvácení, takže jsme pak vydáni na milost a nemilost židům z londýnské City.

Evropská rovnováha pod anglickou tyraníí je jenom nekonečný, věčně se opakující francouzsko-německý masakr.

Kontinentální dobytek musí být pro anglické potřeby stále více méně strhaný, uštvaný, neschopný uniknouti z anglického chomoutu... Evropa věčně třestící, trvale v horečkách a na prahu smrti: v tom je síla Anglie. Francouzsko-německá válka je hlavní podmínkou, nejvýnosnějším obchodem anglické říše. V ní je celý anglický blahobyt. Francouzsko-německý konflikt se vždy znovu a znovu rodí z popela. Jako nějaký Fénix.

Anglie nepotřebuje mít žádné strachy: každá francouzsko-německá generace se nedočkavě

hrne do masakru, čím dál tím zpitomělejší, tím napálenější, tím dychtivější dát se usmažit, zničit v těch katastrofických židovských požárech.

Myslím, že mluvím dost jasně. Nemám moc rád zastřené narážky, polovičaté řeči. Člověk má mluvit jasně nebo mlčet. Francouzsko-německý svaz. Francouzsko-německá aliance. Francouzsko-německá armáda. Jenom armáda vytváří spolky, pevné aliance. Bez francouzsko-německé armády jsou všechny dohody jenom platonické, akademické, nestálé, podléhající náladám chvíle... Již žádné jatky! Především francouzsko-německou armádu! Všecko ostatní přijde samo. Rozumí se samo sebou, že Itálie a Španělsko se připojí k této konfederaci. Konfederace arijských evropských států. Výkonná moc: francouzsko-německá armáda. Francouzsko-německá aliance na život a na smrt.

To potom – a teprve potom – se konečně skončí ta tisíciletá židovská fraška, ta nevyčerpatelná humanitářská, demokratická křížová výprava, to nepřetržitě, neúnavně vraždění zvané spásným, vykupitelským, zlidšťujícím, Rýn, společný hrob.

To bude umíráček britské říše a bude to požehnaný chlebiček: konec britské tyranie, zhroucení britské říše! A dobře jí tak! Dobře jí tak, sakramentovi jednomu! Konec příšerného snu.

Všechna naše neštěstí přicházejí z Londýna, z té Judeobritanie. Dokud jsme osamělí, a i když se spojíme s Itálií, stále jsme jenom to, co jsme: otroci Anglie, přikovaní k britským pracovním stolům. Ve spojení s Němci je to něco docela jiného. To potom naše pouta konečně letí ke všem čertům. To potom ji přivedeme na mizinu, takže nikdy už ani necekne. To potom jsme v Evropě pány my. My sami jsme pak pány svého osudu. A to jsme – mimochodem řečeno – nebyli ještě nikdy. Spolek francouzsko-německý znamená úplný krach židovsko-britské moci. To potom bude konečně dosaženo samého jádra celého problému. Jeho vyřešení.

Jediná protižidovská síla na tomto světě, jediná síla opravdu mírová: francouzsko-německá armáda. Všecko ostatní jsou jenom třesky plesky, kecy, žvásty a chytristiky pánů židů. Francouzsko-německá armáda, čtyři sta divisí pěchoty, dokonale rázných a průbojných. Kdo ví o něčem lepším? Komu se to nelíbí? Kdo má co proti tomu? Kdo bručí? Kdo se mračí? Kdo tomu něco vytýká? Kdo se staví proti tomu? Kdo přijme tuto naši výzvu? Je očekáván. Ať se hlásí všichni buřiči, bručouni, paličáci... všichni darebáci...

* * *

Ale poslyšte: a co když nás Němci úplně pohltní? Na to jste nevzpomněl, vy vrtáku jeden? Co vás to napadá, vy chytráku! Jak se s nimi jednou sblížíme, jsme nadobro vyřízeni! Ale to je přece jasné jako den! Pohltní nás! Ale to je přece hrůza hrůzoucí! Taková pekelná potupa! Za živa pohlcení Prušáky! To je nápad! ... že se nestydíte do hloubi duše! Nad takovou vyhlídkou. Říkat takhle veřejně takové ohavnosti! Tak může mluvit opravdu jenom blázen! Degenerovaný blbý sadista! Spolek? Dovedete si představit, co by to bylo? Prokletí by to bylo! Jak se s nimi sblížíme..., ale to potom nás Němci úplně pohltní! To je na beton! Ach, to by člověk raději hned poslal tisícero smrtí v hrůzostrašných bitvách, s nádherně rozklepanou

bradou, to by se dal radši skrz naskrz rozpárat, než aby žil dále pod potupnou nadvládou Prušáků, než aby se od nich dal pohltnout! Takhle za živa! Ale to přece není možné! Co by tomu řeklo našich dvanáct století hrdinných dějin? Co uděláte s celou naší slavnou minulostí? Nic? Francie, semeniště hrdinů – a teď: pohlčena, porobena, zotročena, spolčena! Ach fuj! To jistě nemyslíte vážně, vy nestydo!

Ale pardon, pardon! My přece, krucifix, pohlčení, porobení, zotročení nemůžeme už být více, než jak jsme teď pod nadvládou Blochů, Blumů, Daladierů, Rothschildů... Více zaplavení cizím živlem, více okrádání, vyssávání, napalování, zkažení, zesměšnění, zmilitarisování a ponegeštění než v těchto krásných dnech roku 1938 nebudeme přece moci býti již nikdy... Tato svobodná země, řečeno na plnou pusu, ale bez sebe menšího přehánění, je přece už jenom nejubožejší kolonií, vykořisťovanou židy, čímsi horším, než je dnes Palestina, čímsi ještě nižším. Porobení? Pohlčení? To nebudeme už nikdy víc a hanebněji než dnes.

Zkrátka, otázka, o kterou zde jde, zní docela prostě takto: Zůstaneme otroky židů nebo se staneme zase příslušníky germánského kmene? Vyber si každý, co je ti milejší. Co můžeme ztratit ve spolku francouzsko-německém? Židy. A takovou ztrátu člověk snadno snese. Utěší se nad ní. A pak: máme přece dobré, dokonale vyzkoušené a trvanlivé příklady francouzsko-německých svazků: což se nám dost a dost nevynachvalovali vzornou švýcarskou konfederací? Nač tedy ještě čekáme? Proč to nezkusíme? Ještě nikdy jsem neslyšel, že by curyšské kantony utiskovaly kantony tessinské, nebo že by Ženevané byli okrádáni a utlačováni Basilejany.

Ale židé neztrácejí čas. Od těch mnichovských dnů vás už dávno předhoniли jak u Němců, tak u Angličanů a u Italů. Prodávají vás tam za babku, zatím co vy doma slintáte, zatím co si ještě hrajete na "strašné hrdiny". Kikiriki!

Z vás nemá strach už nikdo. Stát se hroutí a vy ještě pořád fanfaroníte vpravo vlevo. Evropa se šikuje proti vám, a vy o tom nemáte ani ponětí. Teď jste první na ráně vy. Brzy už nebude ani řeči o tom, kdo jsou vaši spojenci. Pro groteskní lidi není na světě spojenců. Brzy se bude mluvit už jenom o tom, jak se Evropa podělí o vaše kraje, kdo si pošmákne na Franche-Comté, kdo si přivlastní Normandii, kdo dostane Korsiku a Marseille, kdo odfrancouzští Alžír. Jinak už nikoho nezajímáte. Tak si brebenděte dál."

* * *

„Demokracie, to se rovná: arijské masy, ochočené, ždímané, rozpoltěné, zpitomělé, oblbené chamtivými židy, zhypnotisované, zestádněné, drezírované v nesmyslných bratrovražedných nenávistech. Masy úplně ochromené a vyjukané pekelnou židáckou propagandou: radiem, kinem, tiskem, zednářstvím, syčárnami voličskými, marxistickými, socialistickými, spasitelskými, zkrátka co se komu zlíbí, ale nakonec z toho vždy vyleze: židovské spiknutí, židovská satrapie, snětivá židovská tyranie.

Demokracie nejsou nic jiného než dominia ohlušujícího židovského brajglu, úžasně stratosférické vytrubování a gigantický doprovod našeho mučení a zotročení. A kdo drží v

rukou nitky toho všeho? Židovské banky, spiklenecký klub rabínů (s morfiem nebo bez něho), Intelligence Service (hlavní strůjce válek a revolucí), judeokratická Anglie, City, skrz naskrz židovská.”

* * *

„Zastřihnu teď křídla jedné kachně. Bude přes to létat dál. Se všech stran mi oznamují, že prý jsem dostal báječné prachy od Hitlera. To je, dá-li se to tak říci, klasická kachna. Kašlu, a hodně vysoka, na každého, kdo mě obviňuje ze sebe horší ohavnosti. Jsme tomu zvyklí. Ale uráží mě pitomost takového dohadu. Příliš mě znehodnocuje. To jste tak blbí, vy dohadovači, že si nedovedete vymyslet nic kloudnějšího?

Jenom si spočítejte, že svými romány vydělávám desetkrát víc, než kolik potřebuji na živobytí. Na zlé časy jsem si uložil stranou trochu peněz, tolik, abych se, ani kdybych žil sto let, nepotřeboval doprošovat o pomoc. Víím přece, jak to na světě chodí. Celých 35 let jsem dřel jako mezek a držel jsem hubu, aby mi odevšad nevyndali perka. Dnes je tomu konec. Dnes si otvírám hubu, jak chci, kde chci a kdy se mi zachce.

To, co píš, si také myslím, a nikdo mi neplatí, abych si to myslil, ani mi nedává podněty. Nikdo nebo téměř nikdo se nemůže chlubit, že je tak nezávislý, že si může dovolit takový přepych. Já to mohu. To je můj přepych. Můj jediný přepych. A to ještě není konec. Ještě jsem nedopracoval. Má matka si ještě dnes, ve věku 71 let, zakládá na tom, aby byla nezávislá. Ještě dnes pracuje a vydělává si na živobytí. Jsem po ní. Budu to dělat také tak. V naší rodině není lenochů. Ještě ve věku 71 let budu otravovat židy, zednáře a nakladatele, ba i Hitlera, vyprovokuje-li mě. To si píše. Myslím, že jsem nejméně prodávnej člověk na světě. Jsem pyšný jako páv a nešel bych ani na druhou stranu ulice, zdvihnout milion, pohozený tam do stružky. Takový je Ferdinand, bez pozlátka. Nezbude nic jiného, než zabít ho.”

Přetištěno z revue *Přítomnost*, 1938, č. 52 s. 824 až 827.

Poznámka: K pětasedmdesátému výročí Célinovy návštěvy Prahy a českého vydání *Cesty do hlubin noci* (šlo o vůbec první překlad Célinova díla do cizího jazyka!) zpracovala Anna Kareninová téma Céline v Čechách v užším rozsahu (110 stran) již pro sborník *Revolver Revue* č. 70/2008.

Anotace vydavatele:

Anna Kareninová — Céline v Čechách

Výpravná kniha podává mnohotvárnou a objevnou výpověď o procesu přijímání a zavrhování jedné z nejkontroverznějších osobností moderní literatury nejen v Čechách. Komentovaný výbor z korespondence, dobových ohlasů, fotografií a dalších dokumentů, budovaný na půdorysu Célinova života a díla, sleduje ohlas veškerých jeho textů od vydání prvotiny až po současnost, přičemž českou kritickou recepci (F. X. Šalda, F. Peroutka, J. Vašica, R. Weiner, K. Čapek, B. Hrabal, underground ad.) zasazuje do mezinárodního kontextu. Východiskem ke

knize byla stejnojmenná textově obrazová koláž, kterou překladatelka Célinova díla Anna Kareninová z iniciativy redakce připravila pro čtvrtletník Revolver Revue č. 70/2008 u příležitosti 75. výročí vydání kongeniálního českého – a ve světě vůbec prvního – překladu Cesty do hlubin noci (J. Zaorálek) a na kterou navázala velká anketa „Céline v Čechách“ v RR č. 74/2008.

Kniha vychází v grafické úpravě Viktora Karlíka a Ludka Kubíka.
Redakce Veronika Dudková, Marek Vajchr a Edita Beníšková

Célinovo dílo vychází v překladu Anny Kareninové v nakladatelství Atlantis.

Rozsah 352 stran
Formát 24 x 17 cm
ISBN 978-80-87037-30-0

Ohlasy:

Jáchym Topol: Proklatec Céline lidovky.cz 26. 11. 2010
Anna Kareninová: Céline v Čechách Knižní svět, rubr. Událost, 5. 12. 2010.
Jaroslav Formánek: Génies i ničema. Francouzi se přou o odkaz svého nejčtenějšího spisovatele dvacátého století Céline Respekt 6, roč. XXI, 7.-13. 2. 2011, rubr. Kultura, s. 67.
Ondřej Horák: Céline v Čechách hn.ihned.cz, 22. 2. 2011.
Jakub Vaníček: Jak se psalo o Célinovi Deník Referendum Víkend 07.11.2010